

Requiem fir

© René Clesse

Wie scho mol owes um eelef e Fuuss bei de Luuchten op der Rocate gesinn huet waarden, datt et gréng gëtt, dee weess, datt Urbanitéit kee Privileg vun de Mënschen ass. Allerdéngs ass d'Liewen um Makadam eng Konscht, déi sech der zwar vill Déieren zoutrauen, mee déi di wéinegst beherrschen. D'Männer vun de Stater Zervicer, déi moies fréi d'Stroosse botzen, wëssen e Lidd dovun ze sängen. Si hunn deen trauregen Job, déi zerquetschte Kierper ewechzehuelen, fir datt moies, wann d'Stroossen sech fëllen, kee mierkt, datt d'Gerenns mat den Autoen op d'Käschte vu villen Déiere geet.

Eigentlich hat de Bodo näischt an der Stad verluer. Hien hätt kéinten zu Athus eng roueg Klatz dréien a wier elo e gemittlechen ale Kueder. Säin éischt Doheem no der Entwinning vu senger Mamm hat hien an enger léiwer jonker Famill mat Kanner an engem klengen Hond. Mais voilà, et ass scho mat engem Zivilisationsphenomen ugaang: Eent vun de Kanner hat Kazenallergie, an de Bodo huet missten dru gleewen.

Et gouf eng Annonce an d'Zeitung gesat, an eng Madame aus der Stad huet sech gemellt, déi e jonke roud Kueder gesicht huet. Deen huet hir et ugedoen: seng déck Kannertatzen a säin zolitte Kierperbau hu schonn ugekënnegt, datt hie geschwënn e schéine grouse Kueder géng ginn. An sou gouf dee klenge Peguy an eng Kazekëscht gepaakt a geplënnert.

D'Stad wor eng Revelatioun. Amplaz vum gemittleche Liewen an der Provënz wor lo déi opreegend Metropol ugesot: Hannerhäff, eidel Braken, verwëldert Gäert. De Bodo wor begeeschtert. Op Diecher an op Beem klammen, dat wor Sénges. Hei an do huet hien ze grouss gesinn, dann huet dee klenge Kueder misste vun enger Dänn gerett oder vun engem Daach befreit ginn, well e vum selwen net méi eens gouf.

Mee hie wor net alleng, fir der ze stichten, op senger neier Adress huet nach e Kueder gewonnen, a mat deem huet hie sech gär gemooss. Fänkches an den Hannergäert spillen, Course man, dat wor cool. Mee et wier bal schief ausgaang. Well an der Stad gëtt et net nëmme Braken a Gäert, et gëtt och Makadam mat Blechkëschen, déi méi schnell rulle wéi eng Kaz kucke kann. Ça passe ou ça casse, heescht et do fir d'Kazen, entweder se léiere ganz schnell de Respekt virun den Autoën, oder si hunn e kuerzt Liewen. De Bodo a säi Frënd Leo wore bei engem vun hire Verfolgungsspiller op d'Strooss geroden, wéi grad e Stater Bus ugebrätscht koum. De Leo, e gudde Sprinter, huet et spilles op déi aner Stroosse-säit gepackt, awer dee méi behäbege Bodo huet de Bus vu ganz no ze kucke krut. Vun do un hat dee Rouden seng Lektioen geléiert. Den Trottoir wor d'Grenz, egal wat déi aner Säit vun der Strooss lass wor. Domat wor säi Revéier zwar méi kleng ginn, mee säi Kazeliewe sëcher – zumindest fir eng Weilchen.

Et gëtt Kazen, an et gëtt Mënschekazen. De Bodo wor eng Mënschekaz. Hien huet seng Meeschtesch schonn erkannt, wa se mam Velo ëm den Eck koum. A wa se mat hierer aler Caretta am Quartier agelaf ass an no enger Parkplaz gesicht huet, huet hie suuguer de Klang vum Moto erëm erkannt. Dann huet hie schonn um Eck gewaart a se di lescht Schrëtt bis heem begleed. De Bodo wo eng trei Séil.

Eng trei Séil, och wann de Bodo seng Treiheet op vill Leit verdeelt huet. Wéi vill Kuederen wor hie verfroossen, an hien huet schnell weider Kaschtheiser fonnt. Wie konnt scho widderstoen, wann hien ee mat senge kloeren Aen ëmgarnt huet, e klenge Maunz vu sech ginn huet a vläicht nach d'Patt ganz douce op engem säin Aarm geluecht huet? Mee hie wor net nëmmen vum Hunger gedriwwen, hie wor virun allem virwëtzig. Koume Leit op Besuch, ass hie schnell waarm mat hinne ginn. Vill Kaze si fir d'éischt mol schei bei Männer – wéinst hierem Kierperbau, hierem schwéieren Trëtt an hirer déiwer Stëmm –, si halen sech méi u Fraen. De Bodo dogéint huet eng Rei Männerfrëndschafte gefleegt. Dee schéine, frëndleche Kueder huet hinnen et ugedoen.

Als Stater Kaz hat de Bodo sech also voll integréiert. Dat huet awer net verhënnert, datt hien als Jeeër aktiv wor. Allmëiglecht Gedéiesch hat hien zur Auswiel: Mäis, Spatzen, souguer di eng oder aner Fliedermaus. Heiansdo koum hien heem an hat d'Maul total verschmiert a pecheg vun engem Schleck, en exzellente Maufel, deen him gutt geschmaacht huet.

Sou hätt et kënnen virugoen. Mee an der Stad gëtt et kee Stëllstand. Op der Rocade sinn di éischt Baggeren ugetuckert komm. Een aalt Heischen nom aneren ass

Katze

Wie die streichelnde Luft ohne Ziel
Durch die Gärten streicht,
Schleicht sie heran,
Und der Teppich mit viel
Bunten Ranken erleicht
In magnetischem Bann —
Grau und weich folgt ihr Fell
Ihrem Kinn, das sich vorstreckt
mit spitzigem Stich,
Dunkel, grünlich und hell
Äugt sie starr vor sich hin
Und sucht nur sich —
Sie geht, wie ein Wind
Weht,
Einsam sich windend durchs Zimmer, stumm,
Ihr Herz ist blind,
Voller Anmut dreht
Sie sich leer um sich um —
Und so leise, als sei
Sie die Dämmerung, die zieht
Durch das Licht ihren Strich,
Spielt sie Tier und Gespenst, Spielerei
Mit dem Nichts und sie sieht
Nur sich.

Alfred Wolfenstein

op d'Schëpp geholl ginn, een Hannerhaff nom aneren ass verschwonn, déi lescht wëll Hielänner, Bierken a Weiden goufe wéi Pitsch vum Bagger erausgerappt. E grouse Chantier huet ugefaang.

Fir d'éischt gong alles gutt. De Bodo, mam Alter ëmmer méi virsiichteg, huet sech a sëcherer Distanz vun de Bulldozer gehal. Just nuets, wann de Kaméidi vun de Schëppen an de Presslofthummeren eriwwer wor, ass hien alt emol op de Chantier virwëtze gaang. Wéi bis di éischt Betonskonstruktiounen opgeriicht goufen, huet hie säi Virwëtzig gezesst an sech ewechgehal.

Mee et gëtt eppes, dat ass bal méi geféierlech wéi d'Autoen an d'Baggeren: di

aner Kuederen. Wiem seng Kaz scho mol moies mat zerfatzten Oueren heemkoum, weess Bescheid. Op der Rocade wor nuets eng méi lass. E puer Kuederen hunn sech ëm d'Revéier gestriden. Besonnesch een hat et op de Bodo ofgesinn. Hie wor och rout, mee net dee schéine Caramel-Toun vum Bodo, éischer eng dreckech Orange. A virun allem wor en aggressiv. Méi wéi eng Kéier koum de Bodo, dee schwéieren, zolitte Kueder, mat Karacho duerch d'Kazeklapp an d'Haus gestiermt, well deen anere Kueder hannert ëm hier wor.

Dunn enges Owes héiert seng Meeschtesch e grujescht Gejäiz vu baussen. Wor dat de Bodo? Mee du blouf et roueg. Just, de Kueder koum net heem, géint seng Gewunnecht. Och deen aneren Dag net. D'Meeschtesch huet mat den Aarbechter vum Chantier geschwat: Nee, si haten näischt gesinn, mee si géingen awer d'Aen ophalen.

An du gong et schnell. Wéi de Viraarb-echter un d'Dir geklappt huet, wouss d'Meeschtesch, wat et gelaut hat. Si haten de Bodo an engem Liftschacht fonnt, deen net uerdentlech geséichert wor a voll Waasser stoung. Do wier keng Kaz erauskomm. Jämmerlech ersoff ass de Bodo, wuel op der Flucht viru sengem Konkurrent.

Sou ass de Bodo awer dem Moloch Stad erleeën, am beschte Kazenalter vun acht Joer. Seng Meeschtesch huet en, nodeems se sech d'Aen ausgekrasch hat, entgéint alle Reglementer am Gaart begruween. E puer vu senge Fans hunn e Rousestäck gestéft, mat caramel-faarwege Bléien. D'Faarw vum Bodo senge schéine kloeren Aen...

© Renée Wagener

Renée Wagener